

det hele kedeligt, at vi i Modsætning til den Behandling, det Korps fik, som den ærede foregaaende Taler omtalte, nu skal til i fuldt Alvor at behandle disse naragtige frivillige Korps.

Ellinger: I Modsætning til det ærede Medlem, som nu talte, ser jeg ikke nogen som helst Betænkelighed ved at tiltræde § 2 i Lovforslaget. Det forekommer mig, at Staten egentlig har en moralsk Forpligtelse til ikke at følge det ærede Medlems Tankegang, ikke at lade den Sum, der her er opsamlet, gaa ind i Statskassen paa Grund af den Oprindelse, som i alt Fald Dele af Beløbet har. Højre kan tiltræde Lovforslaget, som det foreligger, og anser det for rigtigst, at Pengene anvendes paa den Maade, som er udtrykt i § 3, til Organisation og Uddannelse af de frivillige Korps. Men her kunde jeg ønske at gøre en Henstilling med Hensyn til Anvendelsen af den Del af Fondens Formue, der stammer fra Livjægerkorpsets Kontingentkasse. Jeg kan tiltræde de Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Venstre (Carl Hansen) før fremsatte, idet han rigtig gjorde opmærksom paa, at Fonden, som det allerede ligger i selve Navnet, er dannet af Penge, der er fremkommet ved Medlemmernes Kontingent, der er ydet til et bestemt Formaal, nemlig til Opretholdelsen af et Korps, der skulde optræde som Værn for Hovedstaden, og de Penge, der saaledes er tilvejebragte af private med et bestemt Formaal for Øje, bør af moralske Grunde Staten ikke putte ind i sin Kasse. Det vilde efter min Mening være et slet Eksempel at give, om man gjorde det. Er Pengene tilvejebragte med et bestemt Formaal for Øje, bør de ogsaa anvendes dertil. Derom bør der efter min Mening ikke være nogen som helst Tvivl. Rejses der virkelig fra Samfundets Side en Tvivl i saa Henseende, svækker man i allerhøjeste Grad Borgernes Lyst til at bidrage til saadanne Formaal. Der bør ikke være Mulighed for, at Statskassen under visse Forhold kan lægge Beslag paa saadanne Penge.

Den Anvendelse, der her foreslaas, er i Overensstemmelse med deres Ønsker, som har tilvejebragt de Penge, jeg her særlig

tænker paa, og for saa vidt skulde jeg ikke have indvendt noget imod, at Lovforslaget gaar uforandret igennem. Men nu er det jo saa, at et af de frivillige Korps er Kongens Livjægerkorps, og naar man forfølger dette Korps' Historie, vil man se, at det nuværende Livjægerkorps i Virkeligheden er en Fortsættelse af det kongelige Livjægerkorps, som blev oprettet af patriotiske Mænd for over hundrede Aar siden, nemlig i 1801, til Forsvar for Hovedstaden under de vanskelige Kaar, vi den Gang var stillede under. Korpsen fik 6 Aar senere, i 1807, Lejlighed til paa glimrende Maade at vise sin militære Dygtighed, ved Udfaldet i Classens Have, en Bedrift, der var saa fortræffelig, at Korpsen i den Anledning fik Anerkendelse ved at blive ophøjet til et Led i Landets Hær. Det Arbejde, der der var begyndt saa godt, blev saa fortsat i længere Tid, og det var en stor Skuffelse for dette Korps med saadanne Traditioner, at det ikke fik Lejlighed til at være med i den første slesvigske Krig. Den daværende Krigsminister befalede imidlertid, at det ikke maatte komme med. Kom Korpsen ikke med som Korps, kom dog Mandskabet for en stor Del med derved, at mange af dem meldte sig som frivillige, og Overjægerne, som de den Gang hed, fik endog saa Plads som Reserveofficerer i Hæren. De Medlemmer af Korpsen, der ikke kom med i Krigen, gjorde saa Vagttjeneste her i København, hvad der selvfølgelig ogsaa havde sin Betydning.

Dette gamle Korps har derfor en udmærket Tradition, og der har været et fortræffeligt Forhold mellem Medlemmerne indbyrdes, som har sat sig saadanne Spor, at man kan sige, at det nuværende Kongens Livjægerkorps er en Fortsættelse af det gamle. Den Raasløfske Hærplan af 1867 bevirkede, at dette Korps maatte gaa ind, og det gik ogsaa ind, og i Loven af 1870 om Københavns Væbning er det bestemt, hvorledes Pengene skulde gaa over til at anvendes til denne Væbning, altsaa med det Formaal at anvendes til Værn for Hovedstaden. Den gode Aand, som var til Stede i det gamle Korps, bevirkede, at der i 1817 dannedes et særligt Selskab, der hed „Livjægerskydeselskabet af 1817“, hvor der dyrkedes Skydning, og bevirkede